

DE FIL DE VINT

AI!

ISABEL-CLARA SIMÓ

Imagino que la victòria de Bush produirà en ell l'efecte Aznar, que vol dir que per més caricatures que et facin, per més criticada que sigui la teva política, si guanyes eleccions de manera aclaparadora no sols continuaràs en la mateixa línia, sinó que la reforçaràs. És lògic. Això vol dir, pobres de nosaltres, que hi haurà més guerres preventives i més armes de destrucció massiva. Podem preparar-nos per a una guerra amb l'Iran, per exemple, un increment de la política de confrontació al Pròxim Orient i un augment del terrorisme internacional, que ens pot tocar, en aquesta macabra rifa, a vostès i a mi –ús'imaginem, per un moment, la Sagrada Família o el Micalet ensorrant-se entre núvols de pols?

Això és una especulació, que pot ser o pot no ser, però la que fa tota la cara de complir-se amb un rigor de lògica política és una abaixada de pantalons –¿oi que em perdonen que sigui tan horriblement masculista en els meus impropis?– de Zapatero envers els Estats Units i un enduriment de la que anomenen *política nacional* i que, oh miserables de nosaltres!, té en Catalunya el seu objectiu tradicional. Mireu, si no, quines poques alegries que ens dóna la vida, ara que estàvem paint panellats i a punt de posar-nos a pair torrons, digui el que digui el nostre metge: l'endemà, l'endemà mateix de l'ensulsiada dels demòcrates als Estats Units, tres notícies apareixen a la premsa que ens afecten: Zapatero diu que res de seleccions catalanes, que què ens havíem pensat; diu que l'autodeterminació no pot sortir al nou Estatut, que si és que ens pensàvem que teníem sobirania, quan aquesta sobirania rau, diu la lletra de la llei, en el poble espanyol, i nosaltres, si no anem a Montjuïc a ensenyar el Poble Espanyol als forasters, no tenim aquesta categoria; i diu que el Pacte Antiterrorista és cosa del PP i del PSOE, que veges els bascos què hi tenen a veure i que les coses estaven molt bé amb el disseny anterior. Us ha agradat? I això l'endemà mateix. Em poso a tremolar en imaginar què passarà d'aquí a un mes, d'aquí a un any, d'aquí a tres anys.

D'aquí a quatre anys sí que sé què passarà; que als Estats Units hi haurà la primera dona president, perquè guanyarà Hillary Clinton. Ho diu la matemàtica de la història, que diria el benemèrit Alexandre Deulofeu: no hi ha hagut tants governs republicans seguits, en aquell ric, pròsper, envejat i contradictori país. Que així sia.

NON STOP

DEMOCRÀCIA EN ACCIÓ

MARÇAL SINTES

L'alta participació en les eleccions als EUA és sens dubte una gran notícia. Com s'ha vist, l'augment espectacular del nombre de votants no s'ha traduït, com alguns predicaven, en un triomf demòcrata. Per què? Perquè aquesta mena de processos de decisió són molt més complexos del que certs aficionats es pensen i, sobretot, perquè les especulacions sobre la participació són terreny abonat perquè els comentaristes hi projectin les seves filies i fòbies, perquè caiguin en el conegut vici del *wishful thinking*. Hi ha, però, una segona cosa molt més important a apuntar sobre la participació. Com ha escrit Paul Krugman, influent analista nord-americà

obertament contrari a Bush, que tanta gent hagi volgut fer sentir la seva veu –cosa que inclou registrar-se amb anticipació– resulta colpidor. Més de 115 milions de ciutadans de la democràcia més gran del món acudint alhora a les urnes constitueix una acte d'una grandiositat difícilment expressable. "Això és democràcia, el gran regal d'Amèrica al món, en acció", celebra Krugman, que afirma rotund: "Aquella gent encara creu en la democràcia; i com que ells hi creuen, jo també". Tota una lliçó –com també l'elegància amb què Kerry, candidat que jo preferia, ha acceptat la derrota– per als que, posant-se en ridícul, impugnen la partida perquè, simplement, no els agrada qui ha guanyat.

VEU EN OFF

DRETS HUMANS

IGNASI RIERA

Tota acció política hauria de tenir com a objectiu el respecte i l'aplicació dels drets humans, a l'engròs i a la menuda. Tot amb tot, el gran espectacle mediàtic Bush-Kerry semblava més aviat una cacera de vots amb tota mena d'arts i amb tota mena d'arguments. I si és veritat que el dret a la seguretat, que no hauríem de banalitzar en cap anàlisi ni en cap comentari, ha aparegut subratllat, no quedava prou clar que la seguretat és un element important del dret de drets, que és el dret a la vida. I que el dret a la vida té altres compo-

nents, com ara el dret a una renda bàsica. M'hi fa pensar la gent de l'Institut de Drets Humans de Catalunya (institut@idhc.net), que m'envia les conclusions i la síntesi del diàleg sobre drets humans, necessitats

emergents i nous compromisos que va tenir lloc al setembre en el marc del Fòrum 2004. Recomanaria la difusió generosa d'aquestes conclusions, que s'acaben amb una referència ben oportuna al reforçament dels

mecanismes de garantia dels drets humans i del dret internacional general. Hi ha punts que considero urgents: la justiciabilitat universal dels drets econòmics, socials i culturals; la jurisdicció obligatòria de la Cort Penal Internacional; la reforma de les Nacions Unides que inclogui l'obligatorietat de les decisions dels mecanismes de protecció dels drets humans. Més enllà dels noms propis de la política espectacle, la lluita quotidiana a favor dels drets de les persones i dels pobles pot ser el gran objectiu transformador, i reequilibrador, del segle XXI.